

gik ud paa at nævne Bedriftssygdomme i Lovens § 1 og saa bemyndige Ministeriet til gennem kongelig Resolution at indføre Forsikring for saadanne Sygdomme. Naar jeg ikke har medtaget denne Bestemmelse i Lovforslaget, er det ikke, fordi min Interesse for hele dette Spørgsmaal ikke er lige saa levende, som den var i 1916, men fordi jeg tror at vide, at i Virkeligheden er det Kendskab, man har til hele dette Omraade, hvad det rent forsikringsmæssige angaar, altsaa hvad angaar Risikoen indenfor de forskellige Fag, hvor saadanne Sygdomme kan forekomme, ikke væsentlig større end i 1916. Den Beretning fra Mødet her i København i 1919, som det ærede Medlem omtalte, giver ogsaa Udtryk for den Opfattelse, at det paa dette Omraade staa meget smaat til. Hvis man nu indsatte en Bestemmelse som den, der er foreslaaet af Arbejdsforsikrings-Raadet, tvivler jeg ikke om, at der øjeblikkelig vilde rettes et stærkt Tryk paa Ministeriet for at faa saadanne Bestemmelser gennemført i Praksis, skønt vi ikke besidder det Erfaringsmateriale, som er nødvendigt for, at man ved en saadan Ordning Gennemførelse kan have fast Grund under Fødderne.

Og nu er jo Forholdet det, at efter at der er blevet givet Adgang til Sygekasser for de kroniske syge, efter at der ved Ændringen i Fattiglovens § 61 er skabt en i høj Grad øget Tryghed overfor Virkningerne af kroniske Sygdomme, og efter at der gennem Invalidforsikringsloven er aabnet Adgang til Invalidforsikringsrente ogsaa for saadanne, som paa Grund af Bedriftssygdomme er kommet ned under en Trediedel af den normale Erhvervssevne, er der herved skabt en Betyggelse netop for disse Personer, som aldeles ikke fandtes hverken i 1916 eller i 1920, og som efter min Opfattelse gør det muligt, at man med Hensyn til Ordningen af hele denne Sag kan afvente Tilvejebringelsen af saadant Erfaringsmateriale, saa at en rationel Ordning af Spørgsmaalet derpaa kan bygges.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen ønskede med Hensyn til § 9, at det ikke skulde være Sygekassenævnene, der skulde have Indstillingsret til Landbrugsafdelingen af Arbejderforsikrings-Raadet, men at det skulde være De samvirkende Fagforbund. Jeg tror ikke, vi med nogen Fordel kan optage Debatten om dette Spørgsmaal. Spørgsmaalet var allerede fremme i 1916, og det har været fremme ved enhver Revision, som siden da er foretaget. Argumentet for at indsætte De samvirkende Fagforbund i Stedet for Sygekassenævnet har stedse været

det samme: Henvisningen til de organiserede Landarbejdere, som staa indenfor De samvirkende Fagforbunds Rammer, og Svaret paa denne Begrundelse er i Dag naturligvis ganske den samme, som Tilfældet var i 1916 og i 1920, nemlig, at det Antal af Arbejdere, som er samlet indenfor de organiserede Landarbejderes Forbund og altsaa staa indenfor De samvirkende Fagforbund, er ganske forsvindende lille i Sammenligning med det Antal Arbejdere, som omfattes af den Forsikring, der her er Tale om, og som ogsaa efter min Mening Sygekassenævnet i langt højere Grad kan siges at repræsentere end De samvirkende Fagforbund. Det er naturligvis et Spørgsmaal, som det ærede Medlem ogsaa vil rejse i Udvalget, og som vi da dér vil kunne drøfte.

Saa har man rejst Indsigelse mod Forslaget om, at Arbejdsdirektøren eller en Tjenestemand indenfor Arbejdsdirektoratet skulde tiltræde Arbejderforsikrings-Raadet. Det er et ret lille Spørgsmaal, her er Tale om. Jeg har ment, det var af Betydning for Arbejdsløshedsforsikringens Administration, at man fik Lejlighed til gennem en af denne Administrations Tjenestemænd at følge Fremgangsmaaden ved Afgørelser af Arbejderforsikrings-Raadet og til at undersøge, om der ikke sker en Kollision mellem Erstatning for indtraadt Ulykke f. Eks. i Form af Dagpengeudbetaling og saa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Men det er muligt, at en saadan Sikring mod Kollision ogsaa kan tilvejebringes paa anden Vis, det kan vi undersøge. I det hele taget vil jeg gerne sige, at mig forekommer det, at de forskellige sociale Omraader, som har været Genstand for Lovgivning, griber saaledes ind i hinanden i mange forskellige Forhold, saa jeg tillægger det nogen Betydning, om disse sociale Omraaders Chefer, hvad Lovgivningen angaar, kan komme i nærmeste og nøjeste mulige Kontakt med hinanden med Hensyn til selve den rene Administration af hvert enkelt Omraade. Derfor vil jeg ogsaa finde det helt naturligt, om f. Eks. en Repræsentant for Invalidretten fik Sæde i Arbejderforsikrings-Raadet. Jeg tror, det i mange Tilfælde med Hensyn til Bedømmelsen af Invaliditet vilde være af Betydning, om den Sagkundskab, som repræsenteres af Invalidretten, kunde komme til Orde i Arbejderforsikrings-Raadet. Naturligvis er det ikke Hensigten at ansætte nye Tjenestemænd eller derigennem foranledige nye Udgifter, som overhovedet har nogen som helst Betydning i Sammenligning med den Fordel, som et saadant Samarbejde vilde give. Jeg vil indskrænke mig til disse Be-